

Arrest

nr. 102 728 van 13 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 december 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VAN PUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 11 december 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 8 mei 2012 legde verzoeker samen met D.D., een Belgisch onderdaan, een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Borsbeek.

1.3. Verzoeker diende, in functie van D.D., op 14 mei 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 14 november 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.05.2012 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [Y.]

Nationaliteit: Senegal

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Een bewijs dat betrokkenen sinds 08/05/2012 wettelijk samenwonen: Dit bewijs is te recent om aan te tonen dat betrokkenen voorafgaand aan de aanvraag één jaar hebben samengewoond.

-Een vaststelling verblijfplaats en samenwoning voor het aangaan van een samenlevingscontract, dd. 17/04/2012: Dit document is eveneens te recent om te kunnen dienen als voldoende bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.

-Verklaringen op eer door derden met betrekking tot betrokkenen en hun relatie: Deze verklaringen kunnen niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie aangezien het onmogelijk is om deze verklaringen op eer op hun feitelijkheid en waarachtigheid te toetsen.

-Email-verkeer tussen betrokkenen, gedateerde foto's van betrokkenen en GSM-facturen: Uit deze stukken blijkt dat betrokkenen elkaar reeds geruime tijd kennen. Echter, er wordt niet afdoende aangetoond dat betrokkenen elkaar en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 november 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

2.2. Zowel in het eerste middel als in fine van de synthesesamenvatting vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te hervormen door *“de bestreden beslissing [...] te vernietigen en opnieuw rechtdoende de aanvraag tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren, en verzoeker hiertoe de nodige documenten te overhandigen”*. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen om een aanvraag tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren of om verblijfsdocumenten af te leveren.

In de mate dat het beroep erop is gericht de Raad in de plaats van verweerder een beslissing te laten nemen inzake verzoekers verblijfsaanvraag is het onontvankelijk

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de synthesesamenvatting verschaft hij volgende toelichting:

“[...]”

Zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht stelt, beroept verzoeker zich in zijn eerste middel op een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Door enkel de schending van de motiveringsplicht op te werpen zonder vermelding van een wetbepaling zou volgens verwerende partij dit onderdeel van het eerste middel in rechte onvoldoende onderbouwd zijn om als ontvankelijk beschouwd te kunnen worden.

Welnu, dergelijke stelling gaat uiteraard geenszins op.

Nergens staat voorgeschreven dat verzoeker in het kader van haar beroep tot nietigverklaring een wetartikel zou dienen aan te halen. De aangehaalde schending van de motiveringsplicht volstaat op zich.

In haar nota met opmerkingen verwijst verwerende partij naar een arrest van het Hof van Cassatie dat in casu uiteraard niet van toepassing is. In dit cassatie-arrest (Cass. AR C.94.0369.N, 9 mei 1997, Arr. Cass., 1997,531) wordt gesteld dat het onderdeel dat een motiveringsgebrek aanvoert maar hiervoor geen wetbepaling als geschonden aanwijst (artikel 1080 Ger. W.), niet ontvankelijk is.

Verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat artikel 1080 Ger. W. betrekking heeft op een voorziening in Cassatie en dus niet zonder meer kan worden toegepast op huidig geschil. Meer nog, in het kader van een procedure voor het Hof van Cassatie dient in het verzoekschrift inderdaad op straffe van nietigheid de wettelijke bepaling waarvan de schending wordt aangevoerd, te worden vermeld.

Huidig beroep tot nietigverklaring is geen voorziening in Cassatie zodat artikel 1080 Ger. W. niet van toepassing is.

Bovendien duidt verzoeker in zijn eerste middel toch duidelijk aan welke wettelijke bepaling volgens hem geschonden werd, m.n. de plicht tot motivering.

Louter volledigheidshalve verwijst verzoeker thans uitdrukkelijk naar de schending van de formele motiveringsplicht voorzien in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van artikel 52 van de Wet van 15 december 1980 wegens niet afdoende want niet bewezen motivering en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Overigens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden steeds aanvaard dat een middel dat de schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, alleszins ontvankelijk is.

[...]

De beslissing tot weigering van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt aan verzoeker gegeven uitsluitend op grond van de motivering dat verzoeker onvoldoende bewijs zou hebben aangebracht dat hij en zijn vriendin [D.D.] als partners elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

De verklaringen op eer door derden m.b.t. verzoeker en zijn vriendin en hun relatie worden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet overweging genomen als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie aangezien het volgens deze gemachtigde onmogelijk zou zijn om deze verklaringen op eer op hun feitelijke en waarachtigheid te toetsen, dan wanneer het toch volstaat om deze personen desgevallend te horen teneinde hun verklaringen te toetsen op hun feitelijke en waarachtigheid.

De verklaringen die door verzoeker werden voorgebracht, waren overigens allerminst zgn. welgevalligheidsattesten.

Zo werd o.m. de verklaring voorgebracht van [B.V.], een inspecteur van politie, waarvan toch mag verwacht worden dat deze geen valse verklaringen zou afleggen. Verder werd ook nog een verklaring van een andere politieambtenaar voorgebracht.

Wanneer de gemachtigde stelt dat de voorgebrachte verklaringen niet overweging kunnen genomen worden als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie aangezien het volgens deze gemachtigde onmogelijk zou zijn om deze verklaringen hun feitelijke en waarachtigheid te toetsen, dient nog te worden benadrukt dat een stabiele en duurzame relatie toch niet anders kan bewezen worden dan door verklaringen op eer. Dit is des te meer het geval nu de gemachtigde het voorgebrachte E-mailverkeer tussen verzoeker en zijn vriendin, de - volgens de gemachtigde gedateerde - foto's en de GSM-facturen ook niet aanvaard[t] als bewijs van drie ontmoetingen van in totaal 45 dagen. Overigens worden deze laatste drie stukken wel aanvaard als bewijs dat betrokkenen elkaar geruime tijd kennen.

Door haar beslissing aldus te motiveren, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid haar beslissing dan ook gebrekkig en berust de bestreden beslissing manifest op onaanvaardbare motieven, zowel in feite als in rechte.

Door te stellen dat de voorgebrachte verklaringen niet overweging kunnen genomen worden als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie aangezien het volgens deze gemachtigde onmogelijk zou zijn om deze verklaringen hun feitelijke en waarachtigheid te toetsen, terwijl een stabiele en duurzame[...] relatie toch niet anders kan bewezen worden dan door verklaringen op eer vermits foto's eventueel zouden kunnen beschouwd worden als momentopnames, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid haar beslissing dan ook werkelijk gebrekkig.

Daar komt nog bij dat het e-mailverkeer, de foto's en de GSM-facturen wel aanvaard worden als bewijs dat betrokkenen elkaar geruime tijd kennen, maar niet als bewijs van drie ontmoetingen van in totaal 45 dagen, terwijl deze drie stukken aangevuld door de verklaringen op eer toch wel degelijk kunnen beschouwd worden als voldoende als bewijs van drie ontmoetingen van in totaal 45 dagen.

Door aldus niet tot dergelijke conclusie te komen, motiveert de gemachtigde haar beslissing andermaal gebrekkig.

“De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.” (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007).

In functie van de gegevens waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon beschikken, m.n. o.m. de voorgebrachte verklaringen op eer, dient te worden vastgesteld dat

de negatieve beslissing onregelmatig genomen werd omdat de gemachtigde deze verklaringen ten onrechte niet beschouwt als voldoende bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie tussen partijen.

Bijgevolg staat meteen vast dat de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gebrekkig gemotiveerd is en derhalve eveneens niet zorgvuldig genomen werd.

Iedere beslissing van het bestuur dient echter op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (zie R.v.St., Van Bladel, nr. 37043 van 22 mei 1991).

Het motiveringsbeginsel voor elke administratieve beslissing dient bovendien niet enkel te bestaan in zgn. in rechte aanvaardbare motieven, maar die motieven dienen bovendien een voldoende feitelijke grondslag te hebben. Zij dienen te steunen op werkelijk bestaande concrete feiten die relevant zijn.

Door de beslissing tot weigering van de aanvraag uitsluitend te motiveren door te stellen dat de voorgebrachte verklaringen niet overweging kunnen genomen worden als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie aangezien het volgens deze gemachtigde onmogelijk zou zijn om deze verklaringen hun feitelijke en waarachtigheid te toetsen, terwijl een stabiele en duurzame relatie toch niet anders kan bewezen worden dan door verklaringen op eer, berust de bestreden beslissing klaar en duidelijk niet op in feite en in rechte aanvaardbare motieven en wordt de motiveringsplicht manifest geschonden. Dit is des te meer het geval nu blijkt dat wel degelijk zeer geloofwaardige verklaringen door verzoeker voorgebracht werden en het e-mail verkeer, de foto's en de GSM- facturen in ieder geval wel aanvaard worden als bewijs dat betrokkenen elkaar geruime tijd kennen.

Daar komt nog bij dat de plaatselijke ambtenaar bij wie verzoeker zijn aanvraag indiende, aan verzoeker liet weten dat de door hem voorgebrachte stukken meer dan voldoende bewijs waren van zijn duurzame en stabiele relatie.

De motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is dan ook gebrekkig.

Verder vereist de materiële motiveringsplicht dat deze motieven steunen op feitelijke gegevens die werkelijk bestaan en die juridisch juist gekwalificeerd worden. De overheid dient dan ook met de nodige zorgvuldigheid te werk te gaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt duidelijk dat bij de totstandkoming van de beslissing dd. 24 oktober 2012 de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet met de nodige zorgvuldigheid tewerk is gegaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Het bestuur dient m.n. zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding (zie DUJARDIN J., "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13° Druk, p.53). Het bestuur dient zich bovendien zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (zie LAMBRECHTS, W., "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, p.35-36). Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid alleszins onzorgvuldig gehandeld heeft.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing dan ook niet zorgvuldig genomen werd en zij alleszins gebrekkig gemotiveerd werd zodat de vernietiging ervan zich opdringt.

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, komt het dan ook passend voor het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen en opnieuw rechtdoende de aanvraag tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren, en verzoeker hiertoe de nodige documenten te overhandigen.

In haar nota met opmerkingen slaagt verwerende partij er niet in om bovenstaande argumentatie te weerleggen.

De door verwerende partij aangehaalde rechtspraak heeft kennelijk betrekking op andere feitelijke omstandigheden.

Het overige verweer van verwerende partij in haar nota met opmerkingen snijdt werkelijk geen hout en doet alleszins geen afbreuk aan hetgeen hiervoor uiteengezet werd.”

3.1.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 52 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat de schending van deze wetsbepalingen niet was opgenomen in het initieel door verzoeker ingediende verzoekschrift en de synthesememorie niet kan worden aangewend om nieuwe middelen aan te voeren. Een synthesememorie is enkel bedoeld om de verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, *“zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”* (Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de synthesememorie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat *“in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*.

Verzoeker kan in zijn synthesememorie bijgevolg niet voor het eerst de schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 52 van de Vreemdelingenwet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.1.2.2. Daarnaast moet worden opgemerkt dat het ontbreken van een verwijzing naar enige wetsbepaling in het eerste middel niet leidt tot de conclusie dat dit middel onontvankelijk zou zijn. De Raad – die niet optreedt als cassatierechter – kan een bestuurlijke beslissing immers ook vernietigen indien blijkt dat beginselen van behoorlijk bestuur werden miskend en verzoeker heeft in zijn inleidende verzoekschrift duidelijk aangegeven dat hij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden.

3.1.2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“§ 4.

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden kan er, overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker in gebreke bleef een duurzame en stabiele partnerrelatie met D.D. aan te tonen.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Het staat niet ter discussie dat de door verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag gevoegde documenten niet toelaten vast te stellen dat hij en D. D. een gemeenschappelijk kind hebben of gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond.

Verzoeker stelt dat de door hem aangebrachte stukken wel toelaten vast te stellen dat hij D.D. reeds meer dan twee jaar kende en zij in die periode elkaar drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen betrekking hebben op een periode van ten minste vijfenveertig dagen. Hij verwijst in dit verband naar de door hem neergelegde verklaringen op eer. De Raad dient evenwel te duiden dat het niet kennelijk onredelijk is om geen bewijswaarde toe te kennen aan schriftelijke verklaringen die op eenvoudige vraag worden opgesteld door familieleden, vrienden of kennissen. Verzoeker betoogt dat bepaalde van deze verklaringen werden opgesteld door politieambtenaren, doch verliest uit het oog dat deze

personen deze verklaringen niet opstelden in het kader van hun functie, zodat niet blijkt dat aan deze stukken een grotere bewijswaarde zou dienen te worden toegekend. Verzoeker betoogt tevens dat verweerder de personen die deze schriftelijke verklaringen opstelden had kunnen horen. Het komt evenwel toe aan verzoeker om bewijskrachtige en duidelijke stukken aan te brengen. Verweerder dient niet in de plaats van verzoeker bewijsmateriaal te verzamelen en diens verblijfsaanvraag te stofferen met stukken of gehoorverslagen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het gegeven dat de door verzoeker aangezochte personen aan verweerder mondeling zouden bevestigen wat zij reeds neerschreven geen afbreuk doet aan de vaststelling van verweerder dat het om louter niet verifieerbare verklaringen gaat, die geen bewijswaarde hebben.

De Raad stelt tevens vast dat het in casu niet kennelijk onredelijk is om te besluiten dat uit de neergelegde outprints van elektronische berichten, de aangebracht foto's en de overgemaakte telefoonrekeningen niet kan worden afgeleid dat verzoeker en D.D. ontmoetingen hadden die betrekking hebben op een periode van ten minste vijfenveertig dagen.

Het gegeven dat verweerder aangaf dat de voorgelegde stukken wel aantonen dat verzoeker en D.D. elkaar reeds geruime tijd "kennen" is geenszins strijdig met voorgaande vaststelling.

Ook het feit dat een ambtenaar die niet bevoegd is om de door verzoeker aangebrachte stukken inhoudelijk te beoordelen zou gesteld hebben van oordeel te zijn dat de aangebrachte stukken een voldoende bewijs vormden om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen laat niet toe te besluiten dat verweerder deze stukken incorrect heeft beoordeeld.

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

In zijn synthesememorie stelt hij het volgende:

"Verder is het duidelijk dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt nu zij volkomen ten onrechte stelt dat verzoeker onvoldoende bewijs zou hebben aangebracht dat hij en zijn vriendin [D.D.] als partners elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Tussen het begin van de relatie op 31 augustus 2009 en het indienen van de aanvraag op 14 mei 2012 zitten uiteraard veel meer dan 45 dagen, ermee rekening houdend dat verzoeker en zijn vriendin mekaar elk weekend zagen.

Door verzoeker uitsluitend om deze reden terug te sturen naar zijn land van herkomst, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur klaarblijkelijk overschreden.

Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid moet het bestuur immers het redelijkheidsbeginsel in acht nemen. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke onredelijkheid ervan sanctioneren, (zie DUJARDIN J., ibid., p.55).

Door de verklaringen op eer door derden zelfs niet eens te toetsen op hun feitelijkheid en waarachtigheid, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid alleszins de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur overschreden.

Iemand die zijn partner tenminste twee jaar kent en voorafgaand aan zijn aanvraag deze partner minstens drie maal ontmoet heeft en dat gedurende in totaal 45 dagen of meer, toch geen verblijfsvergunning geven op basis van deze duurzame en stabiele relatie, getuigt niet van een behoorlijk bestuur en komt ronduit onredelijk voor. Dit is des te meer het geval nu deze duurzame en stabiele relatie kan aangetoond worden door de door verzoeker voorgebrachte verklaringen op eer en de andere door hem voorgebrachte stukken.

De bestreden beslissing schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur zodat de vernietiging ervan zich opdringt.

In haar nota met opmerkingen slaagt verwerende partij er niet in om ook bovenstaande argumentatie te weerleggen.

Het overige verweer van verwerende partij in haar nota met opmerkingen snijdt werkelijk geen hout en doet alleszins geen afbreuk aan hetgeen hiervoor uiteengezet werd."

3.2.2.1. Er moet worden benadrukt dat de keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken niet het bewijs inhouden dat hij en D.D. elkaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal vijfenveertig dagen of meer betreffen en dat er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Verzoeker gaat met zijn kritiek in zijn tweede middel zonder meer voorbij aan het feit dat hij geen bewijskrachtige stukken aanbracht waaruit kan worden afgeleid dat hij en D.D. elkaar verscheidene weekends hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen betrekking hebben op een periode van ten minste vijfenveertig dagen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Verzoeker toont met zijn beschouwingen ook niet aan dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK